

for You have mercifully restored my soul within me; Your faithfulness is great.

MORNING BLESSINGS

Blessed are You, Lord our God, King of the universe, who has sanctified us with His commandments, and commanded us concerning the washing of the hands.

Blessed are You, Lord our God, King of the universe, who has formed man in wisdom, and created within him numerous orifices and cavities. It is revealed and known before the Throne of Your Glory that if but one of them were to be blocked, or one of them were to be opened, it would be impossible to exist even for a short while. Blessed are You Lord, who heals all flesh and performs wonders.

My God, the soul which You have given within me is pure. You have created it. You have formed it. You have breathed it

into me, and You preserve it within me. You will eventually take it from me, and restore it within me in Time to Come. So long as the soul is within me, I offer thanks to You, Lord my God and God of my fathers, Master of all works, Lord of all souls. Blessed are You Lord, who restores souls to dead bodies.

One is to recite the following Morning Blessings whether or not they apply to him specifically, as for example, if he was awake all night and did not remove his clothes and put on others. However, if he was awake all night, he is to recite them only after dawn. If one slept during the night, he may recite them as soon as he rises, provided it is after midnight. If he was awake all night and heard the crow of the rooster after midnight, he may recite the berachah לשבחי לילית (... who gives the rooster understanding ...). If he heard it before midnight, he should not recite the berachah but should wait until dawn.

Blessed are You, Lord our God, King of the

rooster understanding to

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר
קיישנו במצותינו וצונו על גמילות הדינים.

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, אשר יצר את האדם
בדבקה וברא בו נקבים נקבים חללים חללים,
קלי ידוע לפני כפא כבודך, שאם יפתם אחד מהם,
אז אם יפתם אחד מהם יאפשר להקבם אפילו שעה
אחת. ברוך אתה יי רופא כח קשך ומפליא יעשות:

אלהי נשמה שנתת בי מרוחך ריח, אתה
בראתה, אתה יוצרתה, אתה נפרתה

ברכות השחר

כי ואתה מילכתה בקרב, ואתה עתיד לפלח
מפני, ולדחוקה פי לעתיד לבא. כל זמן
שאת שאתה בקרב מודה אני לפניך יי אלהי ואני
אבותי, רפוך כל המעשים, ארון כל הנשמות.
ברוך אתה יי המרוח נשמות לפניהם מתים:

כל בריות שהם זולת מברך אשתי כל הוללם ולא שש נברא
לא לכה מהים אלה שש נשמה כל הוללם אלה מהים כח אית מברך אלה את שיעור
עבוד הברך אלה יי כלל ומהות כח ידע לכל עיר שיהיה כח וכלכל שיהיה מהות ללא
ואת ואת ישש כל הוללם שש קול מברך מהות ואת כח לכל עיר שיהיה כח על שיעור
שקיים מהות לא יברך אלה מהות ער מה שיעור עבוד הברך:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם,
הנותן לשכני ביתך להבחיך
בני יום ובני לילה:

אלהי הנשמה הפחודה שנתת בי אתה יצרתה ואתה בראתה ואתה
עתיד ליטלה ממני ועתיד להחזירה לי. כל זמן שהנשמה בקרבי מודה
אני לפניך ה' אלהי ואלהי אבותי רבון כל העולמים ואדון כל
הנשמות בא"י המחזיר נשמות לפגרים מתים. בא"י אמ"ה פוקח
לעשות.

ה' יציר
 ה' יוצר
 ה' יוצר
 ה' יוצר

אלהי, נשמה שנתת בי טהורה. אתה יצרתה. אתה נפחתה
בי. אתה משמרה בקרבי. אתה עתיד ליטלה ממני ואתה עתיד
להחזירה בי לעתיד לבא. כל זמן שהנשמה בקרבי מודה אני
לפניך אדון כל המעשים. ברוך אתה ה' המחזיר נשמות לפגרים

ה' יציר
 ה' יוצר
 ה' יוצר

כל זמן שהנשמה הפחודה שנתת בי טהורה ואתה יצרתה ואתה בראתה ואתה
עתיד ליטלה ממני ועתיד להחזירה לי. כל זמן שהנשמה בקרבי מודה אני
לפניך אדון כל המעשים ברוך אתה ה' המחזיר נשמות לפגרים מתים:

ה' יציר

כ"ד	כ"ה
בא"י אמ"ה שלא עשיתי [...] בא"י אמ"ה	אלהי נשמה שנתתה בי טהורה אתה
שלא עשיתי עבד. בא"י אמ"ה שלא	בראתה אתה יצרת (ו)אתה נפחת בי
עשיתי אשה.	(ו)אתה משמרה בקרבי (ו)אתה נפלת (כ"ה)
אלהי נשמה שנתתה בי טהורה אתה	נוטלה) ממני ואתה מחזירה בי) ואתה
בראתה ואתה יצרתה ואתה נפחתה בי	עתיד ליטלה ממני (ו)להחזירה בי לעתיד
ואתה משמרה בקרבי ואתה עתיד ליטלה	לבא, כל זמן שהנשמה תלויה בקרבי מודה

ה' יציר
 ה' יוצר

שגנוי נוסחאות

כ"ה	כ"ד
אני לפניך יי אלהי ואלהי אבותי רבון	ממני ולהחזירה בי לעתיד לבוא כל זמן
כל המעשים אדון כל הנשמות. בא"י	שהנשמה תהא תלויה בקרבי מודה אני
המחזיר נשמות לפגרים מתים.	לפניך רבון כל המעשים אדון כל הנשמות.
בא"י אמ"ה אשר נתן לשכני בינה	בא"י המחזיר נשמות לפגרים מתים.
להבחין בין יום ובין לילה. בא"י אמ"ה	
שלא עשיתי נוי. בא"י אמ"ה שלא עשיתי עבד. בא"י אמ"ה שלא עשיתי אשה.	

סדר שחרית של חול ופירושה

לט

ידיים כי אם אשר יצר. עד כאן. ועתה נהגו לברך בשחר על נטילת ידיים ואשר יצר בין עשה צרכיו בין לא עשה צרכיו מפני שרוח רעה שורה על הידיים. ועוד שהידיים עסקניות הן ואי אפשר שלא יגע בדבר מטונף בלילה. ועוד דומיא דכהן גדול שמקדש ידיו קודם העבודה וכן צריך שיקדש אדם ידיו קודם שיעבוד את הבורא יתברך כדי שיעבדנו בידיים נקיות. וגם כן נהגו לרחוץ פיהם מפני הרירין שבתוכו שצריך להזכיר את השם הגדול בקדושה ובטהרה. וכתב ה"ר יעקב בן הרא"ש שצריך לערות המים על ידיו ג' פעמים מפני שרוח רעה שורה על הידיים קודם נטילה ואינה סרה עד שיערה שלשה פעמים ועל כן צריך למנוע מהגיע בידי קודם נטילה לפה ולחוטם ולאזנים ולעינים מפני שרוח רעה שורה עליהם ע"כ. וארבעה דברים הם הטעונית נטילת ידיים סימן להם (תה' סט, ג) ושבולת שטפני. פירוש: שמע, טבולו במשקין, פת, תפלה, צריכין נטילת ידיים. ואמרינן בשבת בפרק רבי אליעזר דמילה (קלג, ב) אמר שמואל האי מאן דמשי אפיה ולא מנגבו נקטא ליה חספנית, מאי תקנתיה למשי במיא דסילקי. פרש"י חספניתא פניו מתבקעות. ואני אומר שהוא מין שחין והוא ובחרס (דברים כח, כג) שהכתוב מדבר. חספניתא תרגום של חרס ע"כ. ואין לו ליטול ידיו ממי שלא נטל כדאיתא בברכות בפרק שלשה שאכלו (לא, א) אל תטול ידיך שחרית ממי שלא נטל ידיו דקשה לרוח רעה. וצריך שיהו המים באים מכת אדם ואם אין לו מים והיה מתירא שמא יעבור זמן תפלה יכול לנקות ידיו בצרור או בעפר ומברך על נקיות ידיים על שם (תה' כו, ו) ארחץ בנקיון כפי וגו' וכן כתב הרא"ש. ואחר כך אומר:

אלהי נשמה ברכה זו אינה פותחת בברוך ולא מפני שהיא סמוכה לברכת אשר יצר דהא אמרינן בפרק הרואה (ס, ב) כי מתער לימא הכי אלהי נשמה וכו' וברכת אשר יצר אומרה לבדה בכל עת שעושה צרכיו אלא פירש הראב"ד מפני שהיא סמוכה לברכת המפיל חבלי שינה על עיני ושינה אינה הפסקה מפני שאינה מעשה וקשיא לי לדבריו, שהרי אי אפשר שלא יקיים מצות עונה, וצריך שיסוח קודם שימשש מטני כדאיתא בפרק הרואה (סב, א). והנכון כמו שפירש רבינו תם שאינה פותחת בברוך מפני שהיא ברכת הודאה שמודה לשם שהחזיר לו נשמתו להתנועע בה ולקום בבקר לעשות צרכיו שאם אינו מקדים תחלה הודא' על מה שתחול הברכה הויה לה ברכה לבטלה. וכן ברכת הגשמים דאמרי' (ברכ' נט, ב) מודים אנחנו לך על כל טפה וטפה וכו'. אינה פותחת בברוך מפני שהיא ברכת הודאה על התועלת העתידה לבא מהגשמי. וצריך להפסיק מעט בין אלהי לנשמה כדי שלא יהא כחזור למעלה חלילה וחס. שנתת בי טהורה, כי ממקום טהור נגזרה דאמרי' בפרקא קמא דברכות (י, א) מה הב"ה טהור אף הנשמה טהורה. אתה בראתה על שם (עי' עמוס ד, ג) בורא רוח ועל שם (ברא' א, כז) ויברא אלהים את האדם. אתה יצרתה על שם יוצר רוח האדם בקרבנו (עי' זכריה יב, א) ועל שם וייצר ה' אלהים את האדם. אתה נפתת בי שנאמר (ברא' ב, ז) ויפח באפיו נשמת חיים ואתה משמרה בקרבי ע"ש (תה' צו, י) שומר נפשות חסידי וכתוב (שם ככא, ז) ישמור את נפשך כלומר משמרה שלא תצא עד עת בא דברו. והוה שאמר אתה עתיד ליטלה ממנו. פי' ליום המיתה שנאמר (קהלת יב, ז) והרוח תשוב אל האלהים אשר

נתנה. ולהחזירה בי לעתיד לבא פ"י לתחיית המתים שנאמר (יחזקאל לו, יד) ונתתי
 רוחי בכם וחייתם. וחמשה שמות נקראו לה: רוח נפש נשמה חיה יחידה סימן להם
 רנן הי ומפרש בב"ר (יד, ט) רוח שהיא עולה ויורדת שנאמר (קה' ג, כא) ומי יודע
 רוח בני האדם העולה היא וגו' נפש זה הדם שנא' (דברים יב, כג) כי הדם הוא הנפש.
נשמה זו האופה הוא דברייתא אמרי האופי יתיה טבא ומפ' בערך האופי ר"ל דעה
(ריה) חיה שכל האיברים מתים והיא חיה בגוף הה"ד אם ישים אליו לבו רוחו ונשמתו
אליו יאסוף (איוב לד, יד). וחוזר ואומר מענין ראש הברכה על הודאת היקיצה, כל
זמן שהנשמה בקרבי מודה אני לפניך ה' אלהי, על דרך (תהל' קטו, יז) לא המתים
יהללו יה וגומר ואנחנו נברך יה וגומר. רבון כל המעשים על שם (ישעיה מה, ז) אני
י"י עישה כל אלה ועל שם (קהלת א, יד) ראיתי את כל המעשים. אדון כל הנשמות
על שם (ישעיה מב, ה) נותן נשמה לעם עליה. והמון העם אינם אומרים אדון כל
הנשמות והם טועים כי צריך לאומרו כדי לומר מעין חתימה סמוך לחתימה וגם רב
עמרם ורבי' סעדיה והרמב"ם ז"ל כתבוהו. בא"י המחזיר נשמות כי בבקר מחזיר
לנו נשמתינו כמו שאמרנו למעלה. לפגרים מתים על שם (ישעיה לו, לו) פגרים מתים
כי השינה דומה למות וכן כנה הכתוב המות בשינה שנאמר (איוב ג, יג) כי עתה
שכבתי ואשקוט ישנתי וגומר. וכן אמרו רבות' (ברכות נו, א) שינה א' מס' במות.
כששומע קול תרנגול מברך בא"י אמ"ה הנותן לשכוי בינה להבחין בין יום ובין
לילה. ברכות אלו אע"פ שתן סמוכות הן פותחו' בברוך מפני שהן מטבע
קצר, וגם א"א לכלול הכל בברכה א' כי כל אחד מהם הוא ענין בפני עצמו וצריך לברך
על כל אחד ואחד. הנותן לשכוי בינה פסוק הוא (איוב לח, לו) או מי יתן לשכוי בינה
ושכוי הוא התרנגול כדאמרי' בר"ה בפ' ראוהו בית דין (כו, א) אמר ריש לקיש
כשהלכתי לגבול קנשריא היו קורין לתרנגול שכוי ונקרא כן בעבור שהוא צופה ומביט
למרחוק כדמתרגמי' ויבט (ש"א יז, מב) ואיסתכי וכן מצפה (ישעי' כא, ח) סכותא. ויש מפרשים
שנקרא כן מפני מראות כנפיו מלשון במשכיות כסף (משלי כה, יא). ואנו מברכין על בינת
התרנגול מפני שהוא מצרכי בני אדם שהם עומדין ממטתן לקולו וזהו שאומר להבחין
כלומר שיבחינו הבריות וידעו כי אז מתחיל היום. וזהו דבר פלא שאין בעולם מי שיוודע
להבחין בין יום ללילה, ואפי' האדם שהוא בעל דעה והשכל אלא התרנגול. וגם
בחצות הלילה הוא מרגיש וקורא. כשמעביר ידיו על עיניו מברך פוקח עורים פסוק
הוא (תה' קמו, ח) ואע"פ שאין האדם עור ממש אלא סתום העין נופל בו לשון פקחה
וכן (ברא' ג, ה) ונפקחו עיניכם אע"פ שלא היו עורים אלא היו סתומי' מן הדעת.
כשישב על מטתו ומותח עצמותיו מברך מתיר אסורים פסוק הוא (תה' קמו, ז) וגם
זה כמו כן אע"פ שאינו אסור ממש אלא מפני שמניע איבריו שהיו כפותים כל הלילה
וברכה זו אינה נזכרת בגמ' אבל הרמב"ם כתב איתה בחבורו (בסדר תפלה שלו) ונהגו
לאומרה. כשלושב בגדיו מברך מלביש ערומים על שם (ברא' ג, כא) ויעש י"י אלהים
לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם וכמו שאמרו רז"ל (סוטה יד, א) מה הקב"ה מלביש
ערומים אף אתה עשה כן. כשעומד ממטתי מברך זוקף כפופים פסוק הוא (תה' קמו, ז)

5

זוהי תרגום מצפם שכותא ונקרא בלשון רז"ל גבר
 בדאמרי אינשי קרא גברא וכבר כתבנו למעלה כי רוח
 צפונית משבת בחצות הלילה ודוספת בכנפי התרגול
 וקורא . ודע כי הרוח הזו מגיע מצפון לשר
 המשמש לפני הגבורה הנקרא גבריאל ונותן ששה
 קולות ואחרי קריאה זו מכריז כל מעשה בני העולם
 לפי שקפת הסופר במתניו וכותב ציוס כל מעשה
 העולם הזה ומכריזו בלילה ומתעוררות הרוח הזו
 בא לעולם השפל עד כנפי התרגול הנקרא גבר
 על שם הגבר העליון שבה אליו הרוח ממנו ובשעה
 שהגבר העליון קורא למעלה כל תרגולי עולם
 קורין ולפי שברוח הזו נתנה זו להבין בין יום
 ובין לילה לזה לנו מדרשין ברכה זו . והבן שנסת
 הברכה על שיש בו רוח אחרת שמעורר אותו כי
 לא מלבו . ובסתרי שאר ברכות שמע מה שכתב
 בעל אור זרוע ז"ל פוקח עורים רומז לנפשות
 הגדחות לעולם התמורות והם יושבים שם בחשך
 ואפלה כעורים וכיון שמגיע זמן עלייתן ויוצאין
 מאפלה לאורה ופוקחין עיניהם ומסתכלין באור
 העליון שהוא שמש ומגן ה' צבאות אזי הוא פוקח
 עיני העורים וזורה עליהם מאור העליון הה"ד
 וזרה להם יראי שמי וגו' והסוד בזה לאמר
 לאסורים לאו . וזקף כפופים פי' אותם שהיו
 כפופים ציד שרי התמורות ויצאו מציניהם הה"ד
 פומך ה' לכל הנופלים וזקף לכל הכפופים ועוד
 יש בו רמז לכנסת ישראל שהיא כפופה עם בנייה
 בין האומות ועתיד הקב"ה לזקוף אותה ולת בנייה
 כענין שכתוב אשר פדית לך ממצרים וגו' וכתוב
 כימי אאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות . מלביש
 ערומים פי' אותם הגדחים למקום הגחש הערום
 מבלי לבוש כי כל דריק ודריק יש לו מלבוש בזה
 שיתלבש בעולם הזה אבל הרשעים אין להם
 מלבוש ואין כסות הה"ד ואין כסות לאבדון אלא הם
 מזהמים וכשיעלו מעלוי לעלוי אזי הקב"ה מלביש
 בגדים אחרים הה"ד ופשט את בגדיו ולבש בגדים
 אחרים ע"ז לנו מדרשין לשמו הגדול שהוא מטה כלפי
 חסד ומרחם על בריותיו הה"ד חנון ורחום ה' .
 בא"י מגביה שפלים פי' כנסת ישראל שהיא שפלה
 בין העמים ועתיד הקב"ה להגביה אותה הה"ד
 אקים את סוכת דוד הנופלת : בא"י מתיר אסורים
 אותם שהיו אסורים בעולם התמורות ויצאו משם
 כמו האסורים שיצאו מצית האסורים ע"כ . וזקע
 הארץ על המים פי' ארץ החיים והמים הם מים
 התחתונים ובהגיעך לאבני שיש דר' עקיבה ע"ה
 תביניהו ע"כ . אזור ישראל בגבורה ישראל סבה
 הוא גאור בגבורה להלחם עם הבאים אל בית
 מקדשו הה"ד כי ה' אלהיך אש אוכלת הוא אל
 קנא : עוטר ישראל בתפארה שאמו מעטרת
 אותו בכמה עטרות הה"ד צאינה וראינה : שלא
 עשני כו' יש לך להסתכל בסוד נעלם בברכה זו
 כי כל הברכות שהזכרנו למעלה מן הדין צריך
 לברכן בכל יום אבל ברכה זו היא לו לברכה

תקרי מה אלא מאה ועפם הדבר ע"ד החכמה
 העליונה מפני שאנו צריכין לפתוח המעין ולהמשיך
 מים חיים מהלבנון להשקות נטיעות הבן כענין
 שנאמר וברכות לראש דריק וכתוב והמלך שלמה
 ברוך , לזה לנו צריכין לברך מאה ברכות שהוא
 השלום הכל שכל אחת בלולה מכולם נמצאו עולין
 למאה והנה הם קשר הנפש ברוח והרוח נשמה
 והנשמה צ"י ודע כי מעשר המאה עשרה ומעשר
 העשרה אחד בסוד ישראל לוי כהן כדחך המעשרות
 והנפש המצרכת בכל יום מאה ברכות הנה יגיע
 מהם עשר לרוח ותקשר עמה ויגיעו מהעשר של
 הרוח אחד לנשמה ותקשר עמה והנשמה צ"י
 וזה סבה להתנוצצות האור על הדברים העליונים
 בשלמות אבל מי שאינו מברכן בכל יום הנה הוא
 מפריד בין הכחות התחתונות וכנגדו בעליונות
 ומקלקל צורתו ומקצץ נטיעות נפשו וכבר ידעת
 כי דוד המלך יסדן לפי שהיו מתים ק' נפשות
 מישראל בכל יום כי בהסתלק מי הבריכה העליונה
 מסתלק מי העולמים ומתעוררת מדת המות עד
 שהבין ברוח הקודש ותקן להם ק' ברכות שנאמר
 באם הגבר הוקם על ולו היה גאה לתקנה כי אין
 לו חיים אלא מאדם הראשון והמשכיל יבין :

סוד ברכת השחר

ויתחיל אלהי נשמה וזוהי שבת והזדחה למקום
צ"ה שמחזיר לו נשמתו כי בלילה הנשמה
צולה ליתן דין והשבון מכל מה שעושה ציוס ואם
נמצאת מחוייבת מן הדין שלא לחזור לבזק עם
כל זה הקב"ה מחזיר הפקדון אשר הפקד אותו ואין
מדתו כמדת בשר ודם שמחזיר הפקדון בלוי
ומקולקל אבל הקב"ה מחזיר נשמתו לו שהפקיד
אתו חדשה ונחה הה"ד חדשים לבקרים רצה
אמונתך | וראיתי לחכמי האמת בזה ענין גדול והוא
אמרו שהנשמה עובלת בנשר היוצא מעדן להניח
לה מעצבה וזהו החדשה ומרגועה וזה עדות גדול
על תחיית המתים ולזה לנו אומרים ואתה עתיד
ליטלה מחי כו' לרמוז כי כמו שנוטלה עכשו בכל
לילה . ומחזירה כן עתיד ליטלה כשיגיע זמנו ליפטר
מן העולם ולהחזירה ציוס אשר הוא עושה ותחיית
הנרכה טוביה והכי איתא במדרש אליך ה' נפשי
אשא וכו' שאמר צידך הפקיד רוחי כו' כשאדם
ישן מפקיד רוחו ציד הקב"ה שמה עבר שחרית
ולא מצאה הוי ה' אל אמת . א"ר אלכסנדר בנבוג
שבעולם אדם מפקיד אל חבירו כלים חדשים
ומחזיר לו ישנים אבל הקב"ה אינו כן אדם יגע
במלאכתו כל היום ולערב נפשו יגעה ושחוקה
והוא ישן ומפקיד נפשו ציד הקב"ה ובשחרית היא
חוזרת לגופו חדשה ונחה דכתוב חדשים לבקרים
רבה אמונתך ר' סימון אומר בשם ר"ש שמעון ממה
שאתה מחדש אותנו בכל בקר ובקר יודעים לנו
שרכה אמונתך לתחיית המתים : | בא"י הנותן לשכוי
בינה הוא התרגול ונקרא כן בלשון המקרא והוא

כָּל הַפְּעֻשִׁים. יְהוָה אֱלֹהֵינוּ הַגְּשָׁמָה: כָּרְךָ אֲתָה יְהוָה הַפְּחִיזוּר גְּשָׁמָה לְפָנֶיךָ מִתִּים:

הַגְּשָׁמָה לְשָׂמוּ הַחַי צְרֻכִים שֶׁמֶלֶךְ עַד אֲחֵר צְרֻכִים הַמְּוֹרָה חַיִּים אֲדָם לְצַדִּיק כָּל יוֹם אֲשֶׁר־עַ שְׁהוּא לֹא נִמְחַיֵּי צְהַם בְּגוֹן אִם לֹא יֵשׁ וְלֹא פִשְׁטוּ מַלְצוּשׁוֹ וְיִוְאֵל צוּ וְכִין עַל מַנְהַגוֹ אֵל עוֹלָם הוּא מַצְרֵךְ, וְצַפְרָעוֹ כִּי כוֹלֵם רְוֵמִים אֵל אֲוֹרוֹת עֲלוּוֹת, מוֹךְ מִשְׁעִשָּׂה לִי כֹל צְרִיךְ אֲלֵינוּ מַצְרִיךְ צִוְיָה־יְ וְצַעֲרֵי שְׁאֵל הַכֹּל אֲסוּרִים צְנֻעִים הַסְּגֵל, וְהִיא הַרֵב יוֹל אֲחֵר כֹּל הַצְּרֻכִים צְצִימוּ אֲשֵׁינוּ צִלְלָה כֹּל צְרֻכִים וְצֻרָה מִשְׁנֻמַּחֲצִי צֶה כַּמִּי־עַ הַרְמַצִּים ז"ל (נַפְחִין ו' מַהֲלֵ מַפְלָה הַלְלֵה י') כֹּד שֶׁמַּע קֹל וְכוּ', וְכַשִּׁיחַ אֲוִמַּעֵן מַהֲמַסְדְּרִיךְ צְצֻה־יְ אֲשֵׁינוּ הִיוּ קִי הִיא עוֹנָה אֲמֵן אֲחֵרִים וְאֲשֵׁינוּ צְאֻמַּעֵן הַאֲוִרֹת הִיא מַפְסִיק וְאֲוִמַּק וְעוֹנָה אֲמֵן, וְאֲסִי־יְ הִיא מַשְׁטַעֵף צִוִּים צְצֻצִים וְמַפְלִיךְ וְמַמְסֵל הַעֲקֵדָה וְכוּ' וְלֹא הִיא מַמְסֵן מַלְסְדִּין עַד צְהַר־יְ לִישׁ מַקְפִּיךְ:

וְסוּד סִי צְרֻכֵינוּ אֵלֵינוּ הַס סִי צְרֻכֵינוּ דַמְטַרְוִיךְ טִיט שְׁנו שְׁהוּא נַגֵּד וְיָאֵל דַעֲשִׂיָה שְׁנו טִי אֲסִיָרוֹת מַמְמָה לַעֲשֵׂל וְטִי אֲסִיָרוֹת מַעֲשֵׂל לַמַּמָּה צְאוֹר יִשָר וְאוֹר מוֹחַ, וְכִן יֵשׁ לוּ ט פִּינִימִים עָהָם ג' כִּלִּים ג' מוֹסֵן ג' נַשְׁמוֹת וְנַגְדֵן טִי מַקְפִּיךְ, וְיָן יֵשׁ צְרֻכִים דַעֲרֵי אֲמַנְעִי דַעֲשִׂיָה יֵשׁ אִם ו' שְׁמוֹת שְׁהַס אֲכִיל אֵיל לֵאֵל לֵילָא יֵאֵל וְכֹל וְכוּ' אֲוִיָּשִׁים הִרִי חִיִּי אֲוִיָּשִׁים צְהִי צְרֻכֵינוּ וְצֵלָה הַצְּרֻכִים אֲנוּ מַחְבִּים וְמַטְהַרִים מִיָּוִוִים גִּיִּר דַעֲשִׂיָה כִּי שִׁיכְלוּ אֲסִי־יְ לַהִיֹּת פִּינִימִים מַקְרַצְנוֹת וְאֵילךְ כִּי עַמָּה הַס מַמְצַרְכִּין וְמַקְבָּלִין אוֹר גְּדוֹל כְּדִי שִׁיחַ צְמַלְרַגַּם פִּינִימִי עִיִּי הַצְּרֻכִים:

כָּל בְּשֵׁר לִיִּי עֲשִׂיָה הַנְּקֵרָה צַשֵר צַמֹר צַשֵרָה סוֹמַחַה וְמַפְלִיאַ פִּלָּא עִיִּי שְׁמַמְסוֹךְ סוֹר נַמִּיז הַעֲלוֹן הַנְּקֵרָה פִּלָּא עַד סוֹלֵי הַעֲשִׂיָה לַמַּמְסוֹךְ וְהוּא לַעֲשִׂוֹת עֲשִׂיָה:

אֲלֵיָה נַשְׁמָה צְרֻכָה וּ נַגֵּד אֲמַמָּה דַעֲשִׂיָה הַמַּמְצוּרָה לַעוֹלָם צְאֻמָּה, לְכֹן הִיא צְרֻכָה הַסְּמַמְכָה לַמַּצְרָחָה כִּי הַס אֲרִיךְ רַעֲיִן לֵלָא פַסְקִי אֲוִיָּיָה לְכֹן אֲסוֹר לַהַפְסִיק צִיִּיחֵן. יִכּוֹן לוֹוֹמֵם שְׁהוּא יֵאֲדֹאֲוִיָּיָה גִי מַיִן כַּמַּסְפֵּר מִיָּצוֹת שְׁצְרֻכָה וּ:

מַעֲשִׂים אֲרֻזִים אֲדָם אֵינֵן וְאֵינֵן אֲלֵלָה לַנְּפֵשׁ לְצֹד וְהַלֹּאִי שְׁמַהִיָה אֲלִיָּמָה מַעֲשִׂים אֲנוּ מַצְרִיךְ צְרֻכָה וּ כִּי אֵינֵן לְךְ אֲדָם אֲשֵׁינוּ לוּ מַלְךְ נַשְׁמָה צְנַשְׁמַתוּ וּ אֵל אֲדֵה־יְ אֲשֶׁר־עַ שְׁלָלָה זַכָּה עַדִּיךְ לֹה:

הַלְלוֹת נַרְרִים דַּאֲצִיָּיָה ד' צְהִי נַשְׁמָה נַגֵּד נַשְׁמָה לַנַּשְׁמָה סוֹר אֲלִיָּוֹת
אֲלֵיָה גְּשָׁמָה שְׁנַגְרָתָה כִּי מַהֲוֹרָה הִיא.

נַשְׁמָה דַצְרֻכָה
אֲתָה כְּרֵאֲתָה. אֲתָה יֵצִירָתָה. אֲתָה

נַפֶּשׁ דַעֲשִׂיָה
נַשְׁמָתָה כִּי. וְאֲתָה מַשְׁפָּרָה כְּקָרְכִי.

מַלְיָ דַאֲצִיָּוֹת צְנַחֲמִים מַיִן כֹּל לִלְלָה
אֲתָה עֲתִיד לְפָלְקָה כַּמְפָּנִי. וְלַהֲוִיָּוָה

צְנוֹקֵר הִיא מַמְסוֹר צַמֹר מוֹרִים לְצַקִּיָּים רַצָּה רִיִּים כַּסִּיָּל
אֲתָה־יְ (נַם לַעֲמִיד יִיחָה כֹן שִׁיעֵלֵם הַמַּיִל צַמֹר מַיִן) כָּל

וְכִן שְׁהַגְּשָׁמָה כְּקָרְכִי מוֹרָה אֲנִי
כַמֵּר סַמְמָה דַעֲמֵ צִיָּה סוֹגִים נַחִי

לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֲלֵיָה אֲבֹתֵינוּ. רַבִּינוּ

